

Dejepis extra 9/2016

Časopis nielen pre tých, ktorí majú radi históriu.

Vstupná brána do Osvienčimu.

Dňa 25.10.2016 sa vybraní žiaci ôsmeho a deviatego ročníka vydali na dlho očakávanú exkurziu do Poľska. Netradične sme cestovali („vlastným“) autobusom, ktorý odchádzal z priestoru pred budovou školy a skoro presne o ôsmej ráno sme konečne vyrazili. Cestou do Poľska sme spoza okien sledovali našu krásnu vlasť. Nakrátko sme sa zastavili na odpočívadle v Zamarovciach pri Trenčíne, odkiaľ bol pekný (aj keď trochu zahmlený) výhľad na Trenčiansky hrad...

...inak obec Zamarovce je rodiskom najprekladanejšieho slovenského spisovateľa Vojtecha Zamarovského, o diele ktorého sme sa učili na literatúre. Nasledovala pomerne dlhá cesta cez zvyšok Slovenska a kúsok Česka do Poľska. Počas cesty sme sa dozvedeli základné geologické, geografické a historické údaje o vývoji územia, na ktorom sa nachádza dnešná Poľská republika. Napokon sme (skoro po 6 hodinovej ceste) zastavili pred prvým cieľom našej výpravy - na rozsiahlom parkovisku pred komplexom koncentračných táborov pri obci Osvienčim. Vyzeralo to tam ako v biblickom Babylone! Veľké množstvo autobusov s rozličnými poznávacími značkami zo všetkých kútov Európy. Okrem Európanov sa tu tiesnili aj zástupcovia ázijských národov. Po vystúpení z autobusu sme mali boli ešte usmíati ...

... o chvíľu na nás čakala dlhá rada pred vstupným objektom...

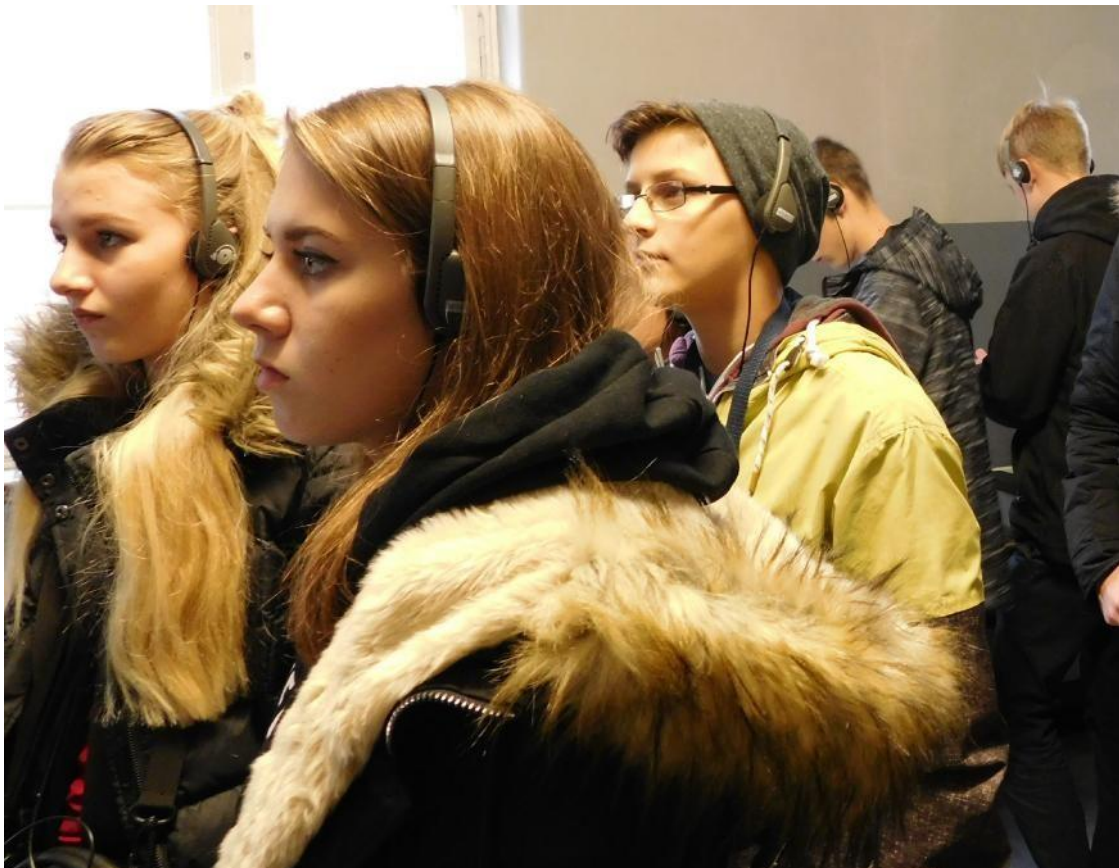
...po nej dôkladná prehliadka vecí, ktoré sme mali so sebou, až sme sa dostali k jednému zo vstupov do koncentračného tábora.

Tu si nás prevzali poľskí sprievodcovia, ktorých výklad nám tlmočili naši pedagógovia. Všetci sme mali „mini prijímače, ktoré boli napojené na vysielacky“, preto sme presne rozumeli výkladu. Prechádzali sme jednotlivými časťami tábora a videli stále viac a viac dôkazov o neskutočnej brutalite nacistov. Dozvedeli sme sa približné počty ľudí, ktorí tu skončili (mnohokrát) veľmi kruto svoj život. Všetko pôsobilo nielen tajomne, ale aj smutno a pochmúrne. Náš výraz tváre sa postupne menil...

V budovách za nami sa naozaj diali veci, ktoré nepatria do ľudskej spoločnosti v 20. storočí. Videli sme veľké kopy vlasov, rôznych predmetov dennej potreby: hrebene, okuliare, ..., ktoré vzali väzňom toho koncentračného tábora.

Počas prehliadky expozície sme okrem iného videli aj mapu s označením miest Európy, z ktorých boli do Osvienčimu privážaní ľudia, ktorých život sa tu skončil.

Dostali sme sa na miesta, kde boli konané popravy, aj do podzemných mučiarní, či plynových komôr a krematória. Tieto zábery však nebudeme publikovať. Po skončení návštevy časti koncentračného tábora, kde bolo vykonávané „konečné riešenie“, teda likvidácia všetkých ľudí, ktorí na základe neľudskej nacistickej ideológie nemali právo na život, sme sa presunuli autobusom k miestu, ktoré bolo označované ako „Brána smrti“ - tu končila železnica a z vagónov, ktoré boli pôvodne určené na prepravu dobytku, vystupovali ľudia dopravovaní do koncentračného tábora.

Ak si chcete pozrieť ako vyzerali vagóny, v ktorých dovážali do Osvienčimu ľudí, otvorte si Dejepis extra 6/2016. Pomaly sa začalo stmievať, čo ešte viac dotváralo smutnú atmosféru tohto miesta. Potom sme išli okolo nekonečne dlhého plotu, až sme sa dostali k jednému z barakov, v ktorom žili väzni. Bola už skoro tma a vo vnútri sme si svietili mobilnými telefónmi. Nakoniec sme boli radi, že sme toto strašné miesto opustili a mohli sme sa vrátiť do „nášho“ autobusu. Ten nás doviezol na okraj Krakova do hotela, v ktorom sme boli ubytovaní. Po výdatnej večeri (zloženéj z troch chodov) sme šli spať plní dojmov a viacerým z nás v hlavách ostal možno aj takýto pohľad :

Zajtra nás čaká návšteva bývalej soľnej bane a významného mesta Krakov.